

лишенъ сега отъ къщѣ, дѣца и имотъ, сѣдѣше при бабинѣ Радия гробъ, дѣто скоро ѿ за-
рови въ градинкѣ-тѣ, за да не глѣда нейно-то
страшно лице; сълзы течахъ по негово-то старо
сбръчкано лице и мокрѣхъ гробъ-тъ на старѣ-тѣ
му жена. Той като да не съществувахе вече, съ
очи хлѣтнаты, глѣдаше само гробъ-тъ, като на
единичко утѣшеніе, що му сега остана.

— Мале, мила моя майчице! чу ся задъ него
гласъ.

Старецъ-тъ подигна главъ си.

— Стоенчо, извика той, като стана на крака,
живъ ли си сыне, и ты ли си?

— Азъ, тейко...

Тѣ ся пригърнахъ, сынъ и баща примрѣли,
паднахъ отгоръ гроба.

— Мамо, мамо! защо ни остави, рѣвеше Стоенчо;
Станке, мила сестрице, дѣ ли си ты сега и какво...

— Мълчи, сыно, извика грозно старецъ-тъ, като
ся улови за дървешный кръсть на гроба, не чювар-
кай ранѣ-тѣ на сърдце ми, дай ми... да умрѣ спо-
койно,—и пакъ заби главъ си въ гроба.

Петръ, кой рано, рано бѣше ся намѣрилъ съ
Стоенча и доде заедно съ него като видя ста-
реца въ отчаяніе, приближи ся и го улови за рѣкъ.